

Arrest

nr. 198 633 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtu te zijn, afkomstig uit Gerdikas, Behsud-district in de provincie Nangarhar. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen, met een tussenpauze van een viertal jaar, toen u voor uw studies in Darunta verbleef. Een tweetal jaar geleden verdween uw broer. U vermoed dat uw broer werd ontvoerd door de taliban, maar u hoorde er eigenlijk nooit meer iets van. Uw problemen startten nadat er in uw dorp een grondconflict ontstond tussen J. (...) en T. (...). T. (...) zou banden hebben gehad met de taliban en zou hen hebben ingeschakeld om J. (...) uit te schakelen. De neef van J. (...) zou daarop uit wraak diezelfde drie leden van de taliban hebben doodgeschoten. Andere talib kwamen daarop vanuit Bati Kot om ook J. (...) uit de weg te ruimen. Na deze incidenten ontstond in uw dorp heel wat commotie aangezien de taliban, in ruil voor hun overleden

strijders, mensen in uw dorp om hulp vroegen en leden begon te rekruteren. Omdat uw vader vreesde dat er met u iets zou gebeuren, besloot hij u preventief naar uw schoonbroer in Chapadaria te zenden. Uw schoonbroer weigerde u echter op te vangen, maar stelde voor u naar het buitenland te sturen. U verliet Afghanistan in het jaar 1394 (2015 volgens de Gregoriaanse kalender) en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 27 of 28 oktober 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek werd uw vader nog ontvoerd door de taliban. Zij waren naar u op zoek, maar lieten uw vader op vraag van dorpelingen na twee à drie dagen vrij.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een originele taskara voor en een originele verklaring van uw districtshoofd. Na afloop van uw gehoor diende u nog een enveloppe in, waarmee uw documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door vage en tegenstrijdige verklaringen doorheen uw relaas. U verklaarde dat in uw dorp, naar aanleiding van een conflict met de taliban, een aantal jongeren werden gerekruteerd als lid bij de groepering (Gehoorverslag CGVS, d.d 5 januari 2017, p. 20). Vreemd genoeg had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit laten vallen dat een grondconflict (en moordpartijen) aan de grondslag van uw probleem met de taliban lag. Zo had u destijds nog laten optekenen dat dat “aan verschillende families werd voorgesteld” en dat “het gewoon zo werd meegedeeld door de dorpsoudsten in de moskee” (Vragenlijst CGVS, d.d. 8 februari 2016, vraag 3.5). Nergens liet u ook maar het grondconflict en de bijhorende moordpartijen vallen. Toen u hier op werd gewezen, gaf u nogal stereotiep aan dat u alles kort diende te vertellen tijdens uw eerste gehoor (CGVS, p. 21), hetgeen niet kan overtuigen. Zo blijkt duidelijk uit de vragenlijst dat u evenwel werd gevraagd of u zelf nog iets wou toevoegen aan uw relaas, waarop u negatief antwoordde (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.7). Wat er ook van zij, ook over wanneer dit incident plaatsvond kon u niet overtuigen. Zo verklaarde u eerst dat het begon tijdens de Ramadan-maand, maar dat er pas mensen werden meegenomen, na de Eid en aldus na de Ramadan-maand (CGVS, p. 22). Welke maand de Ramadan-maand dan zou zijn geweest, wist u niet. In ieder geval had u bij de DVZ nog laten optekenen dat deze incidenten allen gebeurden tijdens de Ramadan-maand (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Gewezen op deze discrepantie, verklaarde u dat u hetzelfde had verklaard als vandaag (CGVS, p. 22), hetgeen niet gebleken is. U verklaarde verder dat T. (...) werd neergeschoten, maar kon het niet beter plaatsen dan “tijdens de Ramadan” op achtste, tiende of de twaalfde (CGVS, p. 22). Weinig concreet. U merkte op dat daarop de neef van T. (...) naar uw dorp was gekomen om wraak te nemen, maar slaagde er niet in die neef bij naam te noemen (CGVS, p. 22). In ieder geval gaf u aan dat na uw vertrek uw vader verdween, maar had u geen idee wanneer dat was (CGVS, p. 23). U verklaarde u dat uw broer reeds geruime tijd verdwenen is, maar wist u niet exact wanneer hij zou verdwenen zijn (CGVS, p. 23). U legde hier ook geen enkel bewijs van neer, waardoor het louter een blote bewering blijft. Hoe dan ook is het opmerkelijk dat u niet eens zeker leek te weten wat het lot van uw broer was, aangezien u verklaarde dat hij “wellicht werd meegenomen” (CGVS, p. 12). Dat u hierover geen zekerheid kon verschaffen wijst op een zekere desinteresse en tast de geloofwaardigheid van uw (blote) bewering verder aan.

Ten tweede legde u ook geen enkel geloofwaardig document neer ter ondersteuning van uw relaas. Wat betreft het attest van de dorpsoudsten dient te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan, wegens de hoge graad van corruptie, allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Hierdoor wordt de bewijswaarde van documenten reeds een eerste maal gerelativeerd. Bovendien verklaarde u zelf amper tot helemaal niet op de hoogte te zijn van de inhoud van het door u neergelegde document, u “kon het niet letterlijk onthouden” (CGVS, p. 16). Een dergelijke desinteresse is frappant en doet verder vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van dergelijk stuk. U voegde er verder aan toe dat uw vader het document op uw vraag ging halen in het districtscentrum, nadat u reeds in België was aangekomen aangezien u zelf niet wist welke documenten u nodig had (CGVS, p. 16). Het hoeft dan ook geen betoog dat aan uw document een bijzonder gesolliciteerd karakter kan worden toegeschreven en de authenticiteit ervan ernstig betwijfeld wordt. Dat u zelf zou aangeven dat op zo'n papier niets meer staat dan een schriftelijke verklaring “met eigen interpretatie” is dan ook weinig bemoedigend.

Ten derde bleek uw relaas ook niet geheel aannemelijk. Zo werd u gevraagd waarom de taliban net u zou willen inlijven, maar moest u ook hier het antwoord schuldig op blijven. In dit geval dient dan ook te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat structurele rekrutering door de Taliban eigenlijk niet aan de orde is en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context,

wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Op deze informatie gewezen, verwees u naar bovenstaand incident (CGVS, p. 22), waarvan de geloofwaardigheid eerder gering is. Verder is het hoe dan ook bevreemdend dat uw vader ontvoerd zou worden, maar hij eigenlijk zomaar zou worden vrijgelaten. Dat hij daarop ook nog terugkeerde naar de eigen woning in het eigen dorp en er nog steeds zou wonen (CGVS, p. 6 & 24), relativiseert de geloofwaardigheid van dergelijke bewering ernstig. De vaststelling dat bij uitbreiding uw ganse familie eigenlijk nog steeds in hetzelfde dorp woont, ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer.

Ten vierde sprak ook uw reisweg verder uw beweringen tegen. Zo had u opmerkelijk genoeg geen enkel idee wanneer exact u zou vertrokken zijn uit Afghanistan en kon het niet beter plaatsen dan "1394" (CGVS, p. 13). U wist niet waar exact u de grens tussen Afghanistan en Iran zou zijn overgestoken (CGVS, p. 20), noch legde u enig document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto's, ...) (CGVS, p. 19). Het is bovendien bijzonder bevreemdend dat u geen enkele foto van uzelf zou hebben in Afghanistan (CGVS, p. 17). U beweerde dan wel over foto's te beschikken, maar het CGVS mocht echter nooit enige foto ontvangen (CGVS, p. 17). Dergelijke vaststellingen doen vermoeden dat u uw herkomstregio, of Afghanistan an sich, al veel langer hebt verlaten dan u zou beweren. Hierop gewezen ontkende u echter (CGVS, p. 24). Het vermoeden dat u uw regio van herkomst al even heeft verlaten blijkt ook uit volgende vaststellingen. Zo bleek u slechts zeer fragmentarisch op de hoogte te zijn van incidenten die zich de voorbije jaren hadden voorgedaan in uw regio van herkomst en noemde u zelfs gebeurtenissen op die zich in de stad Jalalabad hadden voorgedaan. Hoe dan ook slaagde u er niet in ook maar één incident ook maar een beetje in de tijd te plaatsen (CGVS, p. 26). Dat uw enveloppe werd verstuurd vanuit Lahore, Pakistan is op z'n minst opvallend.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag werden allen hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Hoewel u uw band met de stad Jalalabad zoveel mogelijk verborgen trachtte te houden, is het duidelijk dat u de stad veel beter zou kennen dan u wil laten uitschijnen. Zo werd reeds eerder geopperd dat u uw regio van herkomst al eerder had verlaten (supra) en is het aldus best mogelijk dat u zich in de stad Jalalabad had gevestigd. Zo verklaarde u een viertal jaar in Darunta te hebben gewoond, deel van de grootstad Jalalabad, alwaar de Universiteit van Jalalabad, Nangarhar University, is gevestigd. U zou er blijven wonen tot uw achttiende om naar school te gaan en keerde af en toe terug naar huis (CGVS, p. 7). Dat u niet naar een school zou gaan in uw eigen district is bevreemdend en sterkt het vermoeden dat u al die tijd elders woonde. U bleek dan ook een gedegen kennis te hebben over de stad Jalalabad, en kon probleemloos een aantal plaatsen opsommen (CGVS, p. 8). Dat ook uw familie zijn toevlucht zocht tot de stad blijkt uit uw bewering dat u evenals voor medische hulp voor uw moeder naar Jalalabad trok. Bovendien zou ook uw vader als chauffeur hebben gewerkt rond Jalalabad (CGVS, p. 7-8). Daarnaast bleek u ook bijzonder goed op de hoogte te zijn van de wegen naar Jalalabad en gaf u zelfs aan dat er twee verschillende wegen zijn (CGVS, p. 26). Dat u ook de dorpen in de richting van Jalalabad zou kunnen opsommen wijst er op dat u vaker dan voorgehouden in de stad kwam (CGVS, p. 3-4).

Tot slot beweerde u helemaal niemand te kennen in Jalalabad, maar gaf u naderhand schoorvoetend toe dat er toch enkele dorpelingen in de stad zouden wonen. Hoe dan ook blijkt uit uw Facebook ook nog eens dat u een aantal vrienden heeft wonen in de stad. De verschoning dat u zomaar iemand zou toevoegen (CGVS, p. 18), is weinig serieus. Dient nog aan te worden toegevoegd dat u verklaarde dat uw zus in Chapadaria woonde, samen met haar man, en dit een dorp vlakbij Darunta is, zij het in een ander provincie. Hij zou u post evenwel hebben opgestuurd vanuit Jalalabad. U beweerde verder nooit te hebben gewerkt, al kan hier maar weinig geloof aan worden gehecht. Zo blijkt uit uw FB eveneens dat u naast het Pashtu en Dari (CGVS, p. 8), ook nog eens Engels zou spreken. Dat u die kennis enkel in

België zou hebben vergaard lijkt weinig waarschijnlijk en wijst erop dat u hoger opgeleid bent, dan enkel de lagere school zoals u beweerde (CGVS, p. 11 & 17). Dat u nooit zou hebben gewerkt in Afghanistan, of ook maar geprobeerd hebt om werk te zoeken is weinig aannemelijk, temeer dergelijke bewering niet lijkt te stroken met de ambities op werkvlak die u in België lijkt te hebben (CGVS, p. 19-20). Hoe dan ook wijzen voorgaande vaststellingen erop dat u niet alleen toegang hebt tot de stad Jalalabad, maar ook over voldoende kennis en voldoende ondersteuning kan beschikken om zich in Jalalabad te kunnen vestigen. Aldus mag dan ook worden aangenomen dat u, een gezonde jongeman, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om in Jalalabad een leven op te bouwen, of de draad terug op te pikken. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel niet naar Afghanistan terug te kunnen wegens uw problemen met de taliban (CGVS, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in het onderhavige verzoekschrift in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit dit artikel toe op de problemen en situatie die hij aanvoerde bij de DVZ en bij het CGVS.

In dit kader tracht verzoeker de motieven die in de bestreden beslissing ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus inhoudelijk op uitgebreide wijze te weerleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3-8).

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van de aangevoerde bepalingen en stelt dat Jalalabad voor hem niet kan worden beschouwd als een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst daarbij naar de problemen die hij aanhaalde bij de DVZ en bij het CGVS. Tevens stelt hij dat hij in Jalalabad bij niemand terecht kan. Dat er enkele dorpelingen wonen, is onvoldoende om te besluiten dat hij er kan overleven. De bewering dat hij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen slaat volgens verzoeker nergens op. In Afghanistan is een leven zonder vrees en oorlog onmogelijk. Dat verzoeker Engels spreekt mag geen argument zijn. Daardoor zal hij net geassocieerd worden met het Westen, hetgeen extra gevaar behelst. Het onderzoek was te summier. Er werd niet onderzocht of hij financieel draagkrachtig genoeg is en of hij over een netwerk beschikt waarop hij kan rekenen.

Verzoeker merkt, verwijzende naar algemene informatie, voorts op dat de veiligheid op de weg tussen Kabul en Jalalabad niet is verzekerd.

Vervolgens wijst hij op en citeert hij uit algemene informatie over de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst en in Jalalabad.

Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer op de luchthaven van Kabul aan zijn lot zou worden overgelaten en de facto een IDP zou zijn. *“Immers, het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Het is namelijk onmogelijk zich te vestigen en verder wordt hen de toegang tot de noodzakelijke basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg hen ontnemen. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:*

(...)

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden al een “IDP” en niet als een “terugkeerder” uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de “terugkeerders”. Veel Afghaanse “terugkeerders” vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”:

(...)

Verzoeker vermeldt nog dat een aantal ngo's aandrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Hij wijst tevens op het ontbreken van humanitaire hulp en op de vrees dat de situatie zal omslaan in een burgeroorlog.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie omtrent de (veiligheids-)situatie in zijn land en regio van herkomst (bijlagen 3-24), een foto (bijlage 25) en een envelop (bijlage 26) bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 5 januari 2018 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft een update van de landeninformatie in het administratief dossier, met name de *COI Focus AFGHANISTAN, Veiligheidssituatie in Jalalabad* van 9 juni 2017, een kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad en een rapport van Landinfo van 13 oktober 2016 over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar.

Aan de hand van deze stukken, argumenteert verweerder dat de situatie in Jalalabad niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker in Jalalabad beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Verzoeker brengt ter terechtzitting een aanvullende nota ter kennis van de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Hij wenst duidelijkheid te scheppen over zijn profiel en vluchtrelaas. Het betreft informatie die hij jammer genoeg heeft achtergehouden gedurende zijn eerdere gehoren bij het CGVS en bij de DVZ. Verzoeker wenst te erkennen dat hij langdurig in Pakistan heeft verbleven. Hij hield dit achter uit vrees automatisch een weigeringsbeslissing te krijgen en te worden teruggestuurd. Toch vraagt hij zijn situatie grondig te onderzoeken.

Verzoeker legt een aantal documenten neer waaruit blijkt dat hij, toen hij nog erg jong was, met zijn ouders naar Pakistan verhuisde, dat hij aldaar tot de tiende klas naar school ging, dat hij daarna nog drie jaar aan het lyceum studeerde, dat hij er een cursus IT volgde en dat hij nog een bijkomende opleiding van twee jaar als laborant volgde.

Verzoeker stelt voorts, aan de hand van een aantal documenten, dat hij in Pakistan en ten aanzien van zijn Pakistaanse schoonfamilie vervolging vreest ingevolge zijn relatie met zijn verloofde.

Vervolgens voert hij, wederom aan de hand van een aantal documenten, aan dat hij een maand na zijn verloving vertrok naar Jalalabad en dat hij zich daar met het oogmerk om als laborant aan de slag te kunnen en omdat hij van mening was dat het leger de enige manier was om carrière te maken aanmeldde voor een vier maanden durende opleiding als officier. Daardoor kreeg hij echter problemen met de taliban, zodat hij een aantal dagen voor de start van zijn opleiding en nog voor de zomer van 2013 terug naar Pakistan vluchtte.

Verzoeker gaat vervolgens in op de problemen ingevolge dewelke hij Pakistan opnieuw diende te verlaten. Terug in hun dorp in Afghanistan, bleek dat de taliban hem nog steeds kwam zoeken. Aldus werd verzoeker terug het land uit gesmokkeld en vluchtte hij naar Europa. De taliban komen hem bij zijn ouders in Afghanistan echter nog steeds zoeken.

Volgens verzoeker noopt dit alles tot een nieuw onderzoek.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De in het onderhavige verzoekschrift aangevoerde middelen zijn gericht tegen de inhoud van de bestreden beslissing. De inhoud van deze beslissing is op zijn beurt geschraagd op de verklaringen en de documenten die verzoeker eerder gedurende zijn asielprocedure heeft aangereikt. Ook de in het verzoekschrift aangevoerde middelen zijn op deze verklaringen en documenten gebaseerd.

Verzoeker geeft in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) echter aan dat hij eerder gedurende zijn asielprocedure moedwillig heeft gelogen omtrent zowel zijn profiel, zijn (recente) herkomst als zijn vluchtverhaal.

Derhalve dient te worden besloten dat de in het verzoekschrift aangevoerde middelen, voor zover deze gebaseerd zijn op verzoekers eerdere, inzake voormelde elementen afgelegde verklaringen, kennelijk ongegrond zijn.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker op basis van zijn eerder afgelegde verklaringen in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op deze grond in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin kunnen deze verklaringen, gelet op hun bedrieglijke karakter, in de weg staan van een eventuele toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota gewag maakt van problemen en een vrees in zijn hoofde in Pakistan, kan voorts worden opgemerkt dat deze problemen en vrees *in casu* evenmin aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De eventuele toepassing van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Dit land is volgens de afgelegde verklaringen en de neergelegde documenten Afghanistan.

4.3. Zoals reeds hoger aangegeven, geeft verzoeker in zijn aanvullende nota aan dat het profiel, de (recente) herkomst en de problemen waarvan hij eerder in de asielprocedure gewag maakte volledig bij elkaar gelogen zijn.

In zijn aanvullende nota geeft verzoeker aan dat hij Afghanistan in wezen reeds lang had verlaten, dat hij langdurig in Pakistan heeft verbleven, dat hij aldaar scholing volgde, aan het lyceum studeerde, een cursus IT volgde en werd opgeleid en ervaring opdeed als laborant. In 2013 zou hij zijn teruggekeerd naar Jalalabad en aldaar, omwille van zijn poging om in overheidsdienst aan de slag te gaan als laborant, problemen hebben ondervonden met de taliban. Hij stelt dat hij omwille van deze problemen nog steeds door de taliban wordt gezocht. Ter staving van dit alles legt verzoeker een veelheid van documenten neer. Op basis van dit alles, betoogt verzoeker dat een nieuw onderzoek zich opdringt.

In dit kader dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker mocht aldus worden verwacht dat hij reeds eerder gedurende zijn asielprocedure correcte en waarachtige verklaringen zou hebben afgelegd over dermate essentiële gegevens als zijn profiel, zijn (recente) herkomst en de kern van zijn problemen. Verzoeker voert ter verklaring van zijn frappante verzaking aan de voormelde, op hem rustende medewerkingsplicht, geen dienstige argumenten aan. Dat hij schrik had om een negatieve beslissing te ontvangen en om teruggestuurd te worden, vormt geenszins een afdoende verschooning voor zijn eerder afgelegde, manifest leugenachtige verklaringen. Daarenboven verklaart verzoeker hiermee hoegenaamd niet waarom hij het verkoos om zelfs na het ontvangen van een negatieve beslissing van het CGVS en in het onderhavige verzoekschrift te persisteren in zijn eerdere, bedrieglijke gezegden.

De voormelde, ter terechtzitting aangevoerde vrees voor vervolging, betreft in essentie een geheel nieuwe vervolgingsgrond die volledig los staat van de elementen van zijn asielaanvraag die werden aangebracht voor en beoordeeld door het CGVS. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij deze vrees en deze vervolgingsgrond niet eerder in de procedure had kunnen aanbrengen. Evenmin kunnen deze worden aanzien als een argumentatie ter adstructie van zijn kritiek op de bestreden beslissing zoals verwoord in het verzoekschrift of als antwoord op de argumenten van verweerder.

De door verzoeker ter terechtzitting aangebrachte vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban, kan niet worden aanzien als een 'nieuw element' in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het ter terechtzitting aanbrengen, zonder dienstige verklaring, van totaal nieuwe gegevens die niet als 'nieuw element' kunnen worden aanzien, die in wezen een nieuwe grond voor vervolging betreffen en die – door toedoen van verzoeker – aldus niet door het CGVS konden worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van de asielaanvraag, is niet aanvaardbaar. Dit zou er immers toe kunnen leiden dat de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid telkenmale verplicht zou zijn om de bestreden beslissing te vernietigen wanneer een asielzoeker een nieuwe vrees en een nieuwe vervolgingsgrond aanbrengt in het kader van diens beroepsprocedure. Bovendien schendt verzoeker met zijn handelswijze op frappante wijze de rechten van verdediging in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op het voorgaande wordt verzoekers aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd voor zover deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban.

In zoverre verzoeker zou trachten te laten uitschijnen dat hij op basis van zijn verklaringen dienaangaande in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat hij op deze grond in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en dat deze verklaringen en vrees een mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in de weg zouden staan, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat dit alles in het kader van de beoordeling van onderhavige asielprocedure niet kan leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Zo verzoeker de voormelde vrees en verklaringen aan het oordeel van de Belgische asielinstanties wenst te onderwerpen, dient hij daartoe gebruik te maken van de geëigende weg, met name het indienen van een nieuwe asielaanvraag.

4.4. Rest aldus nog na te gaan of verzoeker, gelet op zijn (uiteindelijk) verklaarde herkomst in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader dient te worden opgemerkt dat er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Op basis van de landeninformatie die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de omstandige analyse van de (veiligheids)situatie die verweerder aan de hand van deze landeninformatie voert in voormelde aanvullende nota, concludeert verweerder aangaande de situatie in Jalalabad in de aanvullende nota met recht als volgt:

“Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat de informatie die verzoeker omtrent de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst en Jalalabad bij het verzoekschrift voegt en in het verzoekschrift citeert volledig in dezelfde lijn ligt als de informatie die verweerder hanteert bij diens analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad.

Verder blijkt uit de voormelde, door verweerder bijgebrachte landeninformatie, zoals verweerder eveneens met reden uiteenzet in diens aanvullende nota, genoegzaam dat verzoeker op een relatief veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot Jalalabad. Ook op dit vlak ligt de informatie die verzoeker in het onderhavige verzoekschrift aanhaalt volledig in lijn met de informatie die verweerder hanteert.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt om aan het geweld in zijn verklaarde regio van herkomst te ontkomen.

Dat dit niet zo zou zijn, wordt daarbij in eerste instantie ernstig ondergraven doordat verzoeker het nodig achtte om gedurende het eerdere verloop van zijn asielprocedure en zelfs nog in het verzoekschrift te liegen over zijn werkelijke (recente) herkomst en verblijfplaatsen.

Verder bleek reeds uit de eerder door verzoeker afgelegde verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat er verschillende elementen waren die erop wezen dat verzoeker zijn band met de stad Jalalabad verborgen trachtte te houden en die deden vermoeden dat hij deze stad in wezen veel beter kende dan hij trachtte te laten uitschijnen. Zo blijkt uit deze verklaringen dat verzoeker aangaf dat hij een tijd in Jalalabad woonde en studeerde, dat hij verklaarde dat zijn familie zich ook tot deze stad wendde voor medische verzorging van zijn moeder en voor de beroepsactiviteit van zijn vader, dat hij bijzonder goed op de hoogte was over de wegen naar Jalalabad en dat hij eveneens een gedegen kennis bleek te vertonen over deze stad. Ondanks dat verzoeker in zijn aanvullende nota aangeeft dat hij eerder heeft gelogen en Afghanistan reeds langer verlaten had dan hij eerder voorhield, blijkt uit de voormelde verklaringen en uit het feit dat hij in het kader van de voormelde vraagstelling stevast verwees naar Jalalabad dat verzoeker vertrouwd is met deze stad en er bijgevolg een sterke band mee heeft. Een bijkomende indicatie hiervoor vormt het gegeven dat verzoeker, hoewel hij initieel meermaals beweerde dat hij echt niemand kende in Jalalabad, vervolgens diende toe te geven dat er enkele dorpsgenoten in deze stad wonen. Bovendien betwist verzoeker de terechte vaststelling niet dat uit zijn Facebook blijkt dat hij vrienden heeft wonen in de stad Jalalabad en dat zijn verschoning in dit kader niet serieus te nemen is.

Waar reeds uit verzoekers eerdere verklaringen kon worden afgeleid dat hij vertrouwd is met Jalalabad, sterke banden heeft met deze stad en er toch over enig netwerk beschikt, wordt dit bevestigd en versterkt door hetgeen verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde, aanvullende nota aanvoert. Uit deze nota blijkt immers dat hij, wanneer hij in 2013 vanuit Pakistan naar Afghanistan reisde, terugkeerde naar en verbleef in de stad Jalalabad.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker heden erkent dat hij drie talen (het Dari, Pashtou en Engels) machtig is. Eveneens blijkt uit hetgeen hij in zijn aanvullende nota doet gelden dat hij hoogopgeleid is. Hij volgde tien jaar scholing, studeerde vervolgens drie jaar aan het lyceum, volgde een bijkomende cursus IT, vervulde een tweejarige opleiding als laborant en deed als laborant beroepservaring op in diverse privéziekenhuizen. Bovendien is verzoeker een gezonde jongvolwassen

man en bleek hij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om naar Europa te reizen en zich alhier te vestigen in een vreemde gemeenschap.

Gelet op al deze elementen, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst bij machte zal zijn om zich, eventueel met ondersteuning van vrienden, in Jalalabad te vestigen en er een job te bemachtigen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in Jalalabad in dezelfde omstandigheden zou terecht komen als de terugkeerders waarvan sprake in het verzoekschrift en mag van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich (opnieuw) in Jalalabad vestigt om zich aan het geweld in zijn verklaarde regio van herkomst te onttrekken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker, los van de in de aanvullende nota aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban, in Jalalabad beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT